

# РЕШЕНИЕ

№ 23594

гр. София, 14.11.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,**  
в публично заседание на 28.10.2024 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Антоанета Аргирова**

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **6883** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.84, ал.5 от Закона за признаване на професионални квалификации (ЗППК).

Образувано е по жалба от Л. М. Р., чрез пълномощника й- адв. К. П. против Заповед № РД-18-31/06.06.2024 година, издадена от заместник-министъра на здравеопазването, с която е отказано признаването на професионална квалификация „Магистър-фармацевт“ по подадено от жалбоподателката Заявление с вх.УДО-К-202/18.12.2023 година по регистъра на МЗ.

В жалбата са изложени подробни съображения за незаконосъобразност на административния акт, като се твърди, че е постановен при допуснати съществени процесуални нарушения и в нарушение на материалния закон. Осъществяването им е аргументирано с доводи, че мотивите, на които се опира органът са несъответстващи на фактическата обстановка и заявеното искане, вътрешното законодателство и европейските директиви. Обстоятелствата, относими към решението дали да бъде призната или не професионалната квалификация на Л. Р., не били обсъдени обективно

от нарочната комисия. Не е бил извършен анализ на действащата в страната нормативна уредба, която отнесена към конкретния случай, категорично позволявала да се приеме професионалната квалификация, придобита от заявителката в степента, която е заявила, че иска да бъде призната. Нито едно от посочените от органа правни основания не сочело, че е осъществена преценка дали обучението, удостоверено с доказателство за професионална квалификация, издадено в чужда държава, обхваща съществено различно съдържание от изискваното в Република България. Съобразно заявеното искане, а не в отклонение от него, компетентният орган е следвало да прецени важните показатели, които осигуряват фундаменталната, специалната и специализиращата подготовка, резултатите от обучението като съвкупност от придобити знания, умения и компетентности през периода на обучение, начин на дипломиране е придобитото от Л. Р. висше образование в Република А. дали съответстват на държавните изисквания за придобиване на същото висше образование в Република България. В мотивите към отказа тези съществени обстоятелства не били обсъдени. Фактът, че Л. Р. е бакалавър на науките, а не магистър, не можел да обоснове отказ за признаване на професионална квалификация „фармацевт“/„помощник фармацевт“. Когато Комисията за признаване на професионална квалификация установи съществени несъответствия на доказателствата за професионална квалификация с изискванията на закона, била длъжна да предложи на органа по признаването прилагането на компенсационни мерки спрямо заявителя, което в случая не е било приложено. Отделно излага, че заявителката е предприела действия за признаване на специалността „фармацевт“, съответстваща на придобитата от нея квалификационна степен, а не на по-висока, както неправилно е било изтълкувано искането ѝ. Единствената ѝ цел е била да ѝ се даде възможност да практикува професията „фармацевт“ на територията на приемащата държава - България, респективно да продължи квалификацията си и да придобие по-висока степен, съобразно националните ѝ изисквания и програма. Л. Р. не била заявила претенции за признаване на магистърска степен.

По изложените фактически твърдения и правни доводи се иска оспорената заповед да бъде отменена, а преписката-върната със задължителни указания по тълкуването и прилагане на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. П., която поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ. Допълнително се позовава на обстоятелството, че на територията на страната работели над 4000 помощник-фармацевти с придобито висше образование, образователна степен „Бакалавър“, каквото е и образованието на жалбоподателката Р., като няма сектор във фармацията, в който да няма помощник фармацевти. Заявява искане за присъждането на разноските по делото.

Ответникът по делото- заместник-министъра на здравеопазването, чрез процесуалния си представител- юрк. Т. изразява становище за неоснователност на жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Сочи, че пред административния орган е заявено признаването единствено на професионална квалификация „Фармацевт“, което означава „Магистър- фармацевт“, съответно заплатена е една такса за разглеждане на конкретното заявление. Никъде в представените в административното производство документи по преписката не било упоменато, че заявителката желае да ѝ бъде призната професионална квалификация „Помощник-фармацевт“. С жалбоподателката е водена кореспонденция преди произнасянето на органа, от която става ясно по безспорен начин, че исканите от Р. допълнителни документи са във връзка с производството, образувано по нейното заявление за признаване на професионална квалификация „Магистър- фармацевт“. В случай, че заявителката към настоящия момент желае да ѝ бъде призната професионална квалификация „Помощник – фармацевт“, тя можела да подаде заявление до министъра на здравеопазването, в което да заяви това свое искане и да заплати съответната такса. Подробни съображения излага в представените по делото писмени бележки. Заявява и искане за присъждането на юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност, ако съдът намери жалбата за основателна, прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните, събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл. 168, ал. 1, във връзка с чл. 146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заявление, вх. № УДО-К-202/18.12.2023 г. по –ра на МЗ, Л. М. Р. - гражданин на

Република България е поискала да ѝ бъде призната професионална квалификация „Фармацевт”, придобита в А. през 2023 г.

Към заявлението са приложени копия от документ за самоличност и от диплома, документ за липса на административни или дисциплинарни наказания, медицинско свидетелство, документ за идентичност на имената, удостоверение за присъждане на академична степен, издадено от Виенския университет, в което е посочено, че ѝ се присъжда академична степен „Бакалавър на науките“, свидетелство за бакалавърска степен, приложение към диплома и документ за платена ДТ.

Със Заповед №РД-02-4/10.01.2024 г. за изменение и допълнение на Заповед № РД-02-126/04.07.2022 г. се допълва т. I, подточка 3 от Заповед № РД-02-126/04.07.2022 г., като са определени нови член-доц. Д-р И. С., дмн и резервен член- доц. Д-р И. Х., дм на комисията за разглеждане на подадените заявления и документи за признаване на професионална квалификация „Магистър-фармацевт“.

Заявлението ведно с представените документи е разгледано от комисията по регулирана медицинска професия и/или на специалност в областта на здравеопазването (комисията), като с решение по т. 4 от Протокол № 75-21-6/17.01.2024 г. е взела решение да се изискат допълнителни доказателства. В допълнение комисията е решила да отправи запитване до компетентния в А. орган по информационната система на вътрешния пазар (IMI) към ГД „Вътрешен пазар и услуги“ на Европейската комисия дали заявителката има право да упражнява професия „Магистър-фармацевт“ в А..

С писмо, изх. № УДО-К-202/18.12.2023 г. заявителят е уведомен да представи: 1. копие от държавна диплома за фармацевт (Staatliches Apothekerdiplom)“, издадена от Австрийската камара на фармацевтите (Osterreichische Apothekerkammer); 2. заверено по надлежен ред „удостоверение за присъждане на академична степен“, издадено от Виенския университет и 3. „приложение към диплома“, издадено от същия университет.

С писмо от 06.03.2024 г., Л. Р. е представила изисканите документи и „потвърждение“, издадено от Австрийската камара на фармацевтите, в което е посочено, че „ до 21.02.2024 г. не ѝ е издавана държавна диплома за фармацевт, тъй като понастоящем тя не отговаря на изискванията за присъждане“.

На 22.03.2024 г. е постъпил отговор, в който е посочено, че заявителката не е придобила професионална квалификация „Фармацевт“ в Република А., в съответствие с чл. 44-45 от Директива 2005/36/ЕО. Посочено е, че заявителката е придобила единствено „университетска степен бакалавър по фармация“, а за да придобие професионална квалификация „Фармацевт“ в съответствие с чл. 44-45 от Директива 2005/36/ЕО, заявителката трябва да придобие „университетска степен магистър“ и да завърши едногодишно обучение в аптека в А., както и да положи професионален изпит пред Австрийската камара на фармацевтите.

С решение по т. 1 от Протокол № 28/04.04.2024 г., въз основа на представените доказателства и постъпилия отговор на запитването, комисията е направила предложение до министъра на здравеопазването да откаже признаване на придобита специалност „Магистър-фармацевт“ на Л. Р..

Със Заповед №РД-02-113/14.05.2024 г. за изменение и допълнение на Заповед № РД-02-126/04.07.2022 г. се допълва т. I, подточка 3 от Заповед № РД-02-126/04.07.2022 г., като е определен Б. И.- главен юрисконсулт, отдел „Административни актове и договори“ в дирекция „Правна“, Министерство на здравеопазването за член на комисията за разглеждане на подадените заявления и документи за признаване на професионална квалификация „Магистър-фармацевт“.

Със Заповед № РД-18-31/06.06.2024г. на заместник- министър на здравеопазването е отказано признаването на професионална квалификация „Магистър фармацевт“ от Л. Р. във Виенския университет, А.. Изложените в заповедта мотиви на органа са, че не са налице предпоставките за признаване на професионална квалификация „Магистър-фармацевт“, тъй като представеното доказателство за професионална квалификация не отговаря на изискванията на 7, ал. 1 от ЗППК. За да бъде призната в Република България тази професионална квалификация е необходимо заявителката да е придобила същата квалификация в Република А.. Доказателствата за професионални квалификации по професията „Магистър-фармацевт“ се признават, ако са посочени в списъка по чл. 6, ал. 1, т. 10, буква „б“, т. е в списъка на доказателствата за професионална квалификация на магистър-фармацевти в държавите членки на Европейския съюз. Р. е представила удостоверение за присъждане на академична степен, издадено от Виенския университет, в което е

посочено, че ѝ се присъжда академична степен „Бакалавър на науките“. Наименованието на този документ не съответства на наименованието, посочено за Република А. в Решение № 619 на МС от 20.07.2009 г. за приемане Списък на регулираните професии в Република България (съответно Приложение № V, т. 5.6.2. от Директива 2005/36/ЕО). Сс писмо (изх. № УДО-К-202/23.01.2024 г.) от Р. е изискано да представи копие на държавна диплома за фармацевт (Staatliches Apothekerdiplom)“, издадена от Австрийската камара на фармацевтите (Osterreichische Apothekerkammer). В допълнително представеното от заявителката „потвърждение“, издадено от Австрийската камара на фармацевтите, е посочено, че до 21.02.2024 г. не ѝ е издавана държавна диплома за фармацевт, тъй като понастоящем тя не отговаря на изискванията за присъждането ѝ. На отправеното от МЗ запитване до компетентния орган по признаване на професионални квалификации в А. (А. камара на фармацевтите) относно обучението, проведеното от Л. Р. е отговорено, че Р. не е придобила професионална квалификация „Магистър-фармацевт“ в А. в съответствие с чл. 44-45 от Директива 2005/36/ЕО, а е придобила единствено „Университетска степен бакалавър по фармация“. За да придобие професионална квалификация „Магистър-фармацевт“ в съответствие с чл. 44-45 от Директива 2005/36/ЕО, същата трябва да придобие „Университетска степен магистър“ и да завърши едногодишно обучение в аптека в А., както и да положи професионален изпит пред Австрийската камара на фармацевтите. Изброените несъответствия не могат да бъдат компенсирани с преминаване на допълнително обучение, полагане на изпит или провеждане на стаж, тъй като от легалните определения на посочените компенсационни мерки, посочени в ЗППК и Директива 2005/36/ЕО става ясно, че и двете мерки предполагат придобита в държавата по произход съответна професионална квалификация.

Като доказателства по делото са приети документите по административната преписка, Заповед №Д-02-319/19.10.2023 г. е изменена т. I, подточка 3 от Заповед № РД-02-126/04.07.2022 г., като е определен състав на Комисия за разглеждане на подадените заявления и документи за признаване на професионална квалификация „магистър-фармацевт“; Заповед №РД-02-356/28.11.2023 г. за изменение и допълнение на Заповед № РД-02-126/04.07.2022 г. се изменя Приложение №5, касаещо правилата

за организация на дейността на експертните комисии за признаване на професионални квалификации по регулирани професии, за които министърът на здравеопазването е орган по признаване на професионални квалификации и/или на специалност в системата на здравеопазването; правилата за организацията и дейността на Комисията в областта на здравеопазването и Заповед № РД-01-293/23.04.2024 г., с която министърът на здравеопазването на основание чл. 4, ал. 2 от ЗППК е делегирал компетентността си за издаване актове по признаване на професионална квалификация на заместник-министъра на здравеопазването.

При тези фактически установявания, съдът формира следните правни изводи:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с определението от з.з. на 12.09.2024 г. за насрочване на делото в съдебно заседание и не е налице изменение на обстоятелствата, което да налага повтарянето ѝ от съда.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т.1 от ЗППК определя министъра на здравеопазването за компетентен орган за признаването на висше образование, придобито в чуждестранно висше училище за професиите „Лекар“, „Медицинска сестра“, „Лекар по дентална медицина“, „Акушерка“ и „Магистър-фармацевт“, както и за другите медицински професии, включени в списъка по чл. 3, ал. 1 от с.з. Член 4, ал. 2 от ЗППК предоставя възможност на министъра да делегира правомощието си по подписване на удостоверенията за признаване на висшето образование, придобито в чуждестранни висши училища, респ. на отказите да бъде признато висшето образование на определени от него със заповед заместник - министри.

Като доказателство, по делото е приложена Заповед № РД-01-293/23.04.2024 г. на министъра на здравеопазването, с която на основание чл. 26 ал. 2 от Закона за администрацията и чл. 4, ал. 2 от Устройствения правилник на МЗ от министъра на заместник-министъра на здравеопазването д-р Б. П. са делегирани правомощията на орган по признаването на професионални квалификации по регулирани медицински професии и специалност в системата на здравеопазването.

С оглед на изложеното, оспорената заповед се установява, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган-по делегация от заместник-министъра, като възможността за делегация е законово установена.

При липсата на изрична разпоредба в специалния приложим закон- ЗППК относно формата и съдържанието на заповедта, с изключение на изискването за мотивиране при постановяването на отказ по подадено заявление (чл. 84, ал. 4 от ЗППК), приложение следва да намери чл. 59 от общия процесуален закон- АПК. Оспореният акт съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, а именно: наименование на органа, който го е издал; наименование на акта; адресат на акта; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва; дата на издаване; подпис. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 от АПК, във връзка с чл. 84, ал. 5 от ЗППК заповедта е издадена в писмена форма, като съдържа фактически и правни основания и разпоредителна част.

Не са налице съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Съгласно чл. 77, ал. 2 във връзка с ал. 1 от ЗППК заявителката е поискал от министъра на здравеопазването признаването на придобитата професионална квалификация „фармацевт“, с цел упражняване на професията на територията на Република България, за срок:постоянно. Към заявлението са били приложени изброените в заявлението документи. Съгласно чл. 79, ал. 1 и ал. 2 от ЗППК органите по признаване създават експертни комисии, които разглеждат подадените заявления и документи за признаване на професионална квалификация, и в състава на които могат да бъдат привлечени и външни консултанти. Комисиите работят по правила, утвърдени от органа по признаване (чл. 79, ал. 4 от ЗППК). На основание чл. 79, ал. 1, 2 и 4 и чл. 84, ал. 3 от ЗППК е издадена заповедта, с която е определен състав на комисията. По делото са приложени и Правилата за организацията на дейността на комисията. В чл.4 от същите са изброени функциите на комисията. В съответствие с чл. 5- чл. 10, заседанията на комисията са редовни, ако на тях присъстват не по-малко от половината членове и председателя й. На проведеното на 25.03.2024 г. заседание са присъствали председателят на комисията и шест от общо девет членове на комисията, сред които и определените като резервни членове. Решенията на експертната комисия се приемат с обикновено мнозинство от гласовете на присъстващите членове на комисията и председателя Решенията, касаещи заявителката, са взети при спазване на изискванията за кворум и мнозинство. Когато се установи липса на документи или непълнота на представените



документи, органът по признаване в едномесечен срок от получаване на заявлението и приложенията към него уведомява писмено заявителя да представи в срок съответните документи. В съответствие с фактическите установявания на съда от заявителя са изискани допълнителни документи. Отправено е и запитване до компетентния в А. орган по информационна система на вътрешния пазар (IMI) към Главна дирекция „Вътрешен пазар и услуги“ на Европейската комисия дали заявителката има право да упражнява професия „магистър-фармацевт“ в А..

Предвид изложеното административният орган е спазил принципа на служебното начало, въведен от законодателя с разпоредбата на чл. 9 и чл. 36 от АПК. Предвидено е задължение на компетентния административен орган да проведе и приключи производството пред него, като събере всички необходими доказателства и когато няма искане от заинтересованите лица. В случая са взети предвид, както представените от заявителката допълнителни доказателства, така и получения отговор от компетентния в А. орган. В заключение – административният орган е проявил инициатива при събиране на необходимите за решаването на спора доказателства, с което е изяснил в достатъчна степен обективната истина и не е допуснал съществено нарушение на производствените правила.

Законът за признаване на професионални квалификации е общ закон, който отговаря на изискванията в българското законодателство да бъде уредена материята, свързана с признаване на професионални квалификации както на държави-членки на ЕС, така и на граждани на трети държави. Чрез него е транспонирана Директива 2005/36/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 07.09.2005 г. относно признаването на професионални квалификации. Признаването на професионални квалификации е област с изключително динамично развитие, продиктувано от стремежа към облекчаване свободата на движение на хора в рамките на Европейския съюз. Законът съдържа правната уредба на условията и реда за признаване на професионални квалификации, придобити в други държави членки и в трети държави, с цел достъп и упражняване в Република България на регулирани професии,

доколкото друго не е предвидено в специален закон или в правото на ЕС (чл. 1 във връзка с чл. 9 от ЗППК).

Процедурата по признаване на професионалните квалификации е регламентирана в глава V на ЗППК - чл. 77 и сл. Съгласно чл. 2 от ЗППК законът се прилага за гражданите на държави членки и на трети държави, които са придобили професионални квалификации в други държави членки и в трети държави и желаят да упражняват регулирана професия в Република България като самостоятелно заети или като наети лица. По аргумент на по-силното основание условията и редът на ЗППК намират приложение и спрямо български граждани (каквато е жалбоподателката), получили професионална квалификация в държава-членка на Европейския съюз.

Видно от формулираните в общите положения предмет и цели, ЗППК и съдържа правната рамка на условията и реда за признаване на професионални квалификации, придобити в други държави членки и в трети държави, с цел достъп и упражняване в Република България на регулирани професии, доколкото друго не е предвидено в специален закон или в правото на ЕС. Анализът на нормите в разглежданата област (общностни и национални) сочи на стремеж към облекчаване свободата на движение на хора в рамките на Европейския съюз, поради което приложимите към спора разпоредби от вътрешния правопорядък следва да се тълкуват и прилагат именно в тази насока.

В случая, в подаденото заявление Р. е посочила, че желае да ѝ бъде призната професионална квалификация „фармацевт“. Възражението, че пред административния орган е подадено заявление за признаване на професионална квалификация „помощник – фармацевт“, е неоснователно, по следните съображения:

Статутът и дейностите на помощник-фармацевта и магистър-фармацевта са уредени основно в два ключови нормативни акта: Закон за здравето (ЗЗ) и Закон за лекарствените продукти в хуманната медицина (ЗЛПХМ). Тези закони определят общите правила и изисквания за професиите в здравеопазването, включително фармацевтичните дейности, отговорностите и правомощията на

помощник-фармацевтите и магистър-фармацевтите. Магистър – фармацевтът има по-висока степен на образование и повече правомощия, включително право да ръководи аптека и да взема самостоятелни решения при отпускането на лекарства. Помощник-фармацевтът от своя страна, може да извършва всички дейности по чл. 219, ал. 1 ЗЛПХМ под контрола на магистър-фармацевт, с изключение на: отпускане на лекарствен продукт по лекарско предписание, контрол и даване на консултации, свързани с лекарствените продукти.

С Наредбата, приета с ПМС № 61 от 05.04.2005 г., Обн. ДВ. бр.32 от 12 април 2005 г. (Наредбата) са определени единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалността „Фармация“ за образователно-квалификационна степен „магистър“. Съгласно чл. 4, ал. 1 от Наредбата студентите, изпълнили задълженията си по учебен план, който отговаря на изискванията на наредбата, получават диплома за висше образование по специалността "Фармация" за образователно-квалификационна степен „магистър“, с професионална квалификация „магистър-фармацевт“. Дипломата по ал. 1 дава право да се упражнява професията „фармацевт“, което включва най-малко осъществяването на следните дейности: 1. изготвяне на лекарства във фармацевтична форма; 2. производство и контрол на лекарствата; 3. контрол на лекарствата в лаборатория за контрол над лекарствата; 4. складиране, съхраняване и разпространение на лекарствата в търговската мрежа; 5. приготвяне, контрол, съхраняване и доставка на лекарствата в аптеките; 6. приготвяне, контрол, съхраняване и доставка на лекарствата в болничните заведения; 7. предоставяне на информация и консултации относно лекарствата.

При така очертаната правна рамка се налага извод, че посочената от Р. в заявлението професия „фармацевт“, може да се упражнява след получаване на диплома за висше образование по специалността „Фармация“ за образователно-квалификационна степен „Магистър“, с професионална квалификация „Магистър-фармацевт“.

Професията „Магистър-фармацевт“ е регулирана професия по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗППК, във вр. с чл. 3 и чл. 4, ал. 1, т. 1. Професията е включена в Списъка на регулираните професии в Република България, приет с решение № 925/2006 г. на Министерския съвет (респективно - Решение № 619 на МС от 20.07.2009 г. за приемане Списък на регулираните професии в Република България).

За да бъде призната придобитата от Р. професионална квалификация се изискват доказателства за това, удостоверения за правоспособност по смисъла на чл. 25, т. 1, буква „а“ и/или професионален опит (§ 1, т. 2 от ДР на ЗППК). „ Доказателства за професионална квалификация“ са дипломи, свидетелства и други документи, които удостоверяват успешно завършване на професионално обучение, проведено в по-голямата си част на територията на Европейската общност, и са издадени от компетентен орган в държава членка. В допълнение, императивната разпоредба на чл. 65, ал. 1 от ЗППК налага доказателства за професионални квалификации по професията „Магистър-фармацевт“ да се признават, ако са посочени в списъка по чл. 6, ал. 1, т. 10, буква „б“, т. е в списъка на доказателствата за професионална квалификация на магистър-фармацевти в държавите членки на Европейския съюз. В приетия с Решение № 619 на Министерския съвет от 2009 г. списък по чл. 6, ал. 1, т. 10, буква „б“ от ЗППК (приложение № 22 от решението) за А. е посочено следното наименование на доказателство за професионална квалификация „Staatliches Apothekerdiplom (Държавна диплома за фармацевт)“, органът който издава доказателството за професионална квалификация е Osterreichische Apothekerkammer (Австрийската камара на фармацевтите)“, а референтната дата за А. е 1 октомври 1994 г.

Като доказателство за придобита професионална квалификация „Магистър - фармацевт“ Р. е представила „Удостоверение за присъждане на академична степен“, издадено от Виенския университет, в което е посочено, че ѝ се присъжда академична степен „Бакалавър на науките“ и „Потвърждение“, издадено от Австрийската камара на фармацевтите, в което е посочено, че „до 21.02.2024 г. не ѝ е издавана държавна диплома за фармацевт, тъй като

понастоящем тя не отговаря на изискванията за присъждане“. Допълнително е получен отговор на отправено запитване до компетентния орган по признаване на професионални квалификации в А. (А. камара на фармацевтите) относно обучението, проведеното от Л. Р., от което се установява, че последната не е придобила професионална квалификация „Магистър-фармацевт“ в А., в съответствие с чл. 44-45 от Директива 2005/36/ЕО, а е придобила единствено университетска степен „Бакалавър по фармация“. За да придобие професионална квалификация „Магистър-фармацевт“, в съответствие с чл. 44-45 от Директива 2005/36/ЕО, същата трябва да придобие университетска степен „Магистър“ и да завърши едногодишно обучение в аптека в А., както и да положи професионален изпит пред Австрийската камара на фармацевтите.

Съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗППК, признаването на професионалната квалификация предоставя на гражданите на държавите членки достъп до съответната регулирана професия в Република България, за която са придобили квалификация в друга държава членка, и правото да упражняват тази професия при същите условия, както българските граждани. За да бъде призната в Република България професионална квалификация „Магистър-фармацевт“ на жалбоподателката Р., тя трябва да е придобила такава квалификация в А., което в случая не е така.

При така установените безспорно факти в хода на административното производство, административният орган е приложил правилно закона приемайки, че представеното доказателство за професионална квалификация не отговаря на изискванията на 7, ал. 1 от ЗППК за признаване на професионална квалификация „Магистър-фармацевт“ на Л. Р., придобита в А.. Достъпът и упражняването на регулирана професия в Република България, когато е обвързана с притежаване на определени професионални квалификации, се признават от административния орган при същите условия, които се прилагат за завършилите в страната граждани. След като Л. Р. не е завършила обучението си при съответните условия и дипломата ѝ не отговаря на изискванията на 7, ал. 1 от ЗППК, то отказът на министъра на

здравеопазването е постановен в съответствие с приложимите материалноправни норми. Изводите на органа по признаването, обективирани в мотивите на административния акт, кореспондират с приложените към административната преписка относими писмени доказателства.

Неоснователно е и възражението, че предвид представените доказателства за придобита образователно-квалификационна степен бакалавър, административния орган не може да обоснове отказ за признаване на професионална квалификация „фармацевт“/„помощник фармацевт“. Волята на дзаявителката е ясно и недвусмислено изразена в подаденото от нея до компетентния орган заявление. Едва в съдебната жалба се изразява нова воля, а именно че жалбоподателката желае признаване на професионална квалификация „фармацевт“ или „помощник фармацевт“. От представената административна преписка се установява, че Р. е заплатила една такса за разглеждане на конкретно заявление, в което е посочила, че желае да ѝ бъде призната професионална квалификация фармацевт, а както вече беше посочено от съда професията фармацевт може да се упражнява след получаване на диплома за висше образование по специалността „Фармация“ за образователно-квалификационна степен „Магистър“, с професионална квалификация „ Магистър-фармацевт “. 3. определя предмета на производството, с искането, което отправя до органа. В случай, че волята на заявителката е била да ѝ бъде призната професионална квалификация „фармацевт“ или „помощник фармацевт“ е следвало това да бъде посочено в заявлението, В случая нито в заявлението, нито в хода на цялото административно производство е било отправено такова алтернативно искане.

Административния орган дължи произнасяне по конкретното искане, с което е сезиран, като няма правомощието да разширява предмета му по предположение каква друга воля би могло да изрази сезиралото го лице. Най-сетне, ако Л. Р. действително желае да ѝ бъде призната професионална квалификация „Помощник – фармацевт“, тя е могла да подаде ново заявление до министъра на здравеопазването, с което да го заяви. Не е налице и пречка

да се позове на доказателствата, събрани при подаването на процесното заявление, съответно да поиска приобщаването им към преписката по новото заявление.

Законосъобразността на процесния административен акт се преценява спрямо предмета на административното производство, въведен със заявлението. В случая произнасянето на органа е изцяло в съответствие с него, като са спазени административнопроизводствените правила, обезпечаващи правото на участие в административното производство, изясняването действителното фактическо положение. Установените по случая факти пораждат упражненото от органа правомощие да постанови отказ по заявлението.

Издаденият акт съответства и на целта на закона, съгласно която изискването за преминаване на обучението по утвърдения план е с оглед специалния статут на професията „магистър-фармацевт“ по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗППК, като професия с обществена значимост и от съществено значение за здравето и живота на хората, достъпът на която е подчинен на нормативи относно придобиването на професионална квалификация и правоспособност. С оглед на изложеното, съдът намери жалбата за неоснователна, а оспорената заповед за законосъобразна.

При този изход на спора, правото на разноски е възникнало за ответника-чл.143, ал.3 АПК. То е своевременно упражнено, като е поискано присъждането им преди приключването на устните състезания по делото (чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК). Защитата на ответника е осъществена от юрисконсулт, чието възнаграждение, при съобразяване с предмета на делото, осъществената защита и проведеното едно съдебно заседание с участието на процесуалния представител-юрисконсулт, съдът определя в среден размер-150 лева, съгл. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

**Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 5-то и чл. 143, ал. 3 от АПК, Административен съд-София град, Второ отделение, 23-ти състав**

**Р Е Ш И:**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на Л. М. Р. против Заповед №РД-18-31/06.06.2024 година, издадена от заместник-министъра на здравеопазването.

**ОСЪЖДА** Л. М. Р., ЕГН [ЕГН] да заплати на Министерството на здравеопазването, сумата в размер на 150 (стои петдесет) лева, юрисконсултско възнаграждение.

**Решението може да бъде обжалвано чрез пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.**

**Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него.**

**СЪДИЯ:**